

Git Eddie'yle Görüş

J.D. Salinger

Helen'in yatak odası hep o banyo yaparken toplanırdı, böylece banyodan çıktığında tuvalet masası bir önceki gecedен kalma krem kutularından ve kullanılmış mendillerden arındırılmış olurdu, aynasında da düzeltilmiş yatak örtülerinin ve popoflanmış kırlentlerin görüntüsü yansırıdı. Şimdiki gibi güneşli bir günde, dekoratörün kitapçığında seçilmiş pastel renkleri vurgulayacak parlak, sıcak alanlar çıkardı ortaya.

Elsie, yani hizmetçi, içeri girdiğinde Helen gür kızıl saçlarını fırçalıyordu.

"Bay Bobby geldi efendim," dedi Elsie.

"Bobby mi?" diye sordu Helen. "Chicago'daydı sanıyordum. Sabahlığımı ver Elsie.

Sonra da Bobby'yi içeri al."

Mora çalan mavi sabahlığını, uzun bacaklarını örtecek şekilde düzelter Helen, saçlarını fırçalamayı sürdürdü. Sonra birden uzun, kumral saçlı, polo ceketli bir adam arkasından sürtünerek geçip işaret parmağını Helen'in ensesinde şaklattı. Doğruca odanın öbür ucundaki şezlonga yürüyüp uzandı, ceketini filan çıkarmadan. Helen aynadan görebiliyordu onu.

"Ne haber bakalım," dedi. "Bana bak. Onu daha yeni düzelttiler. Chicago'dasın sanıyordum."

"Dün gece geldim," dedi Bobby, esneyerek. "Nasıl yorgunum."

"İyi geçti mi?" diye sordu Helen. "Bir kızın şarkı söylemesini dinlemeye mi gitmiştin, neydi, öyle birşey vardı?"

"Hmm," diye doğruladı Bobby.

"Ee, iyi miydi, kız yani?"

"Sırf göğüs. Sıfır ses."

Helen fırçasını bıraktı, kalktı, Bobby'nin ayak ucundaki şeftali renkli düz sandalyeye oturdu. Sabahlığının cebinden bir törpü çıkarıp uzun, pembe tırnaklarını törpülemeye başladı. "Başka ne biliyorsun?" diye sordu.

"Pek birşey yok," dedi Bobby. Homurdanarak doğruldu, paltosunun cebinden bir sigara paketi çıkardı, geri soktu, sonra kalkıp paltosunu çıkardı. Ağır paltoyu Helen'in yatağına attı, etrafa güneş ışınları saçıldı. Helen hala tırnaklarını törpülüyordu. Güneş ikisine de vuruyordu, Helen'in süt beyazı cildini aydınlatıyor, Bobby'ninse kepeklerini ve gözaltı torbalarını ortaya çıkarıyordu.

"İşin olsun ister misin?" diye sordu Bobby.

"İş mi?" dedi Helen, törpülemeyi sürdürerek. "Nasıl bir iş?"

"Eddi Jackson yeni bir gösteri için provalara başlıyor. Dün akşam gördüm onu. Nasıl kırılmış biliyor musun. Dedim ki, kızkardeşim için yerin var mı? Belki dedi, ben de senin belki ilgileneceğini söyledim."

"İyi ki *belki* demişsin," dedi Helen, ona bakarak. "Nasıl bir yermiş bu? Soldan üçüncü falan mı?"

"Nasıl bir yer olduğunu sormadım. Hiç yoktan iyidir herhalde, değil mi?"

Helen ona yanıt vermedi, tırnaklarıyla ilgilenmeye devam etti.

"Neden işin olsun istemiyorsun?"

"İstemiyorum demedim."

“Ee, öyleyse neden Jackson’la görüşmek istemiyorsun?”

“Koro işi istemiyorum artık. Ayrıca Eddie Jackson’dan tiksiniyorum.”

“Haa,” dedi Bobby. Ayağa kalkıp kapıya gitti. “Elsie!” diye seslendi. “Bana kahve getirsene!” Sonra yeniden oturdu.

“Eddie’yle görüşmeni istiyorum,” dedi Helen’a.

“Eddie’yle görüşmek istemiyorum.”

“Ben istiyorum. O allahın belası törpüyü de bırak iki dakika.”

Helen törpülemeyi sürdürdü.

“Bugün öğleden sonra oraya gitmeni istiyorum, duydun mu?”

“Bugün öğleden sonra oraya gitmiyorum, hiçbir öğleden sonra gitmiyorum,” dedi Helen, bacak bacak üstüne atarak. “Kime emir verdiğini sanıyorsun sen?”

Bobby Helen’in elindeki törpüye yarım yumrukla vurdu. Helen ne ona baktı, ne de yerdeki törpüyü aldı. Oturduğu yerden kalkıp tuvalet masasına gitti ve saçlarını, gür kızıl saçlarını yeniden fırçalamaya başladı, o kadar. Bobby onun peşinden gidip arkasında durdu, aynada bakışlarını yakalamaya çalıştı.

“Eddie’yle bugün öğleden sonra görüşmeni istiyorum. Duyuyor musun beni Helen?”

Helen saçlarını fırçaladı. “Gitmezsem ne yaparsın, sert erkek?”

Bobby buna takıldı. “Söyliyeyim mi? Oraya gitmezsen ne yapacağımı söyliyeyim mi sana?”

“Evet, oraya gitmezsem ne yapacağını lütfen söyler misin bana?” diye taklit etti Helen.

“Yapma şunu. Öpme makinesi ağzını dağıtmayayım. Yardım et,” diye uyardı Bobby. “Oraya gitmeni istiyorum. Eddie’yle konuşmanı ve o allahın belası işi kabul etmeni istiyorum.”

“Hayır, oraya gitmezsem ne yapacağını söyle sen,” dedi Helen, ama her zamanki ses tonuyla.

“Söyliyeyim,” dedi Bobby, aynadan Helen’in gözlerine bakarak. “Yıvışık erkek arkadaşının karısını arayıp herşeyi bir bir anlatırım.”

Helen bir kahkaha patlattı. “Hiç durma!” dedi. “Sakın durma, akıllı çocuk! Herşeyi biliyor zaten!”

“Demek biliyor?” dedi Bobby.

“Evet, biliyor! Phil’e de yıvışık deme! Onun yarısı kadar yakışıklı olsan keşke!”

“Yıvışığın teki. Boktan yıvışık sahtekarın teki,” dedi Bobby. “Beş para etmez. Senin erkek arkadaşın bu işte.”

“Bunu senin ağzından duymak ayrı bir güzel oluyor.”

“Karısını hiç gördün mü sen?” diye sordu Bobby.

“Evet-karısını-hiç-gördüm-ben. Ne olmuş?”

“Yüzünü gördün mü?”

“Çok mu şahaneymiş yüzü, nedir?”

“Şahane filan değil. Senin gibi öpme makinesi ağzı da yok. Hoş bir yüzü var, o kadar. Salak kocasını rahat bıraksan olmuyor mu?”

“Olup olmaması seni hiç ilgilendirmez!” diye terslendi Helen.

Bobby’nin sağ elinin parmakları aniden Helen’in omzunun altına saplandı. Helen acıyla haykırdı, döndü ve zor bir pozisyonda olsa da fırçasının tersiyle Bobby’nin eline olanca gücüyle vurdu. Bobby zor bela nefes aldı ve hızla arkasını hem Helen’a, hem de o sırada kahveyle gelmiş olan Elsie’ye döndü. Elsie tepsiyi, Helen’in tırnaklarını törpülediği sandalyenin yanındaki pencere önü koltuğuna bırakıp odadan kaçtı.

Bobby koltuğa oturdu ve öbür eliyle kahvesini sade sade içmeye başladı. Helen tuvalet masasında saçını yapmaya koyulmuştu. Eski moda bir gül topuz yapıyordu.

Helen son tokayı da taktığında Bobby kahvesini çoktan bitirmişti. Helen, onun sigara içerek ve dışarısını seyrederek oturduğu koltuğa yürüdü. Sabahlığının yakalarını göğsünde sıkıca birleştirdi ve dengesini yitirdiği için küçük bir *hoops* sesi çıkararak yere, Bobby'nin ayaklarının dibine oturdu. Bir elini Bobby'nin ayak bileğine koydu, okşadı, farklı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Bobby, özür dilerim. Ama sen de tepemi attırdın hayatım. Acıdı mı elin?”

“Elimi boşver,” dedi Bobby, cebinden çıkarmadan.

“Bobby, ben Phil'i seviyorum. Yemin ederim. Onunla sadece gönül eğlendirdiğimi düşünmeni istemiyorum. Öyle düşünmüyorsun, değil mi? Yani insanların canını yakmaya çalıştığımı, onlarla oynadığımı filan?”

Bobby yanıt vermedi.

“Yemin ediyorum Bob. Phil'i tanıyorsun. Harika biri, gerçekten.”

Bobby ona baktı. “Sen ve senin şu lanet olası harika insanların. Daha başka harika insanların da var senin. Cleveland'lı şu herif mesela. Neydi adı? Bothwell. Harry Bothwell. Sonra şu Bill Cassidy'nin yerinde şarkı söyleyen sarışın çocuk? Hayatta karşılaştığın en harika iki insan, değil mi?” Yine dışarıya baktı. “Allahaşkına Helen,” dedi sonunda.

“Bob,” dedi Helen, “kaç yaşındaydım biliyorsun. Feci küçüktüm. Biliyorsun sen de. Ama Bob, bu kez aradığımı buldum. Ciddi söylüyorum. Biliyorum. Hiç böyle hissetmemiştim. Bob, sırf eğlence olsun diye Phil'in bütün bu yaptıklarına katlandığıma gerçekten inanıyor olamazsın.”

Bobby yeniden ona baktı, kaşlarını kaldırdı, dudaklarını büzdü. “Chicago'da neler duyuyorum biliyor musun?” diye sordu.

“Neler duyuyorsun Bob?” dedi Helen yumuşak bir sesle; parmak uçlarıyla Bobby'nin ayak bileğini okşuyordu.

“İki herifi konuşurken duydum. Sen tanıyorsun. Senin hakkında konuşuyorlardı. Senle şu at suratlı Hanson Carpenter hakkında. Meseleyi enine boyuna konuştular.” Duraksadı. “Onunla da mı birliktesin Helen?”

“Bu büyük bir yalan, Bob!” dedi Helen, yumuşak bir sesle. “Bob, Hanson Carpenter'ı, merhaba diyecek kadar bile tanıyorum nerdeyse!”

“Bilemem! Ama bir abi için, dinlemek zorunda kaldığında kendini harika hissedeceği birşey, değil mi? Şehirdeki herkes, uzaktan geldiğimi gördüğünde kahkahalarla gülüyor!”

Bobby. Bu saçmalığa inanıyorsan senin suçun. Ne derlerse desinler, sana ne? Onlardan büyüksün sen. Onların pislik dolu kafalarına bakmasana.”

“İnanıyorum demedim. Duyduğumu söyledim. Bu da yeterince kötü, değil mi?”

“Her neyse, doğru değil,” dedi Helen. “Şurdan bir sigara uzatsana canım?”

Bobby sigara paketini Helen'in kucağına attı; sonra da kibriti. Helen bir sigara yaktı, içine çekti, dilinin üstündeki bir tütün parçasını parmaklarının ucuyla aldı.

“Eskiden çok tatlı bir çocuktun,” dedi Bobby kısaca.

“Yaa! Artık değil miyim peki?” dedi Helen, küçük kız sesiyle.

Bobby ses çıkarmadı.

“Dinle Helen. Dediğim şu. Geçen gün, Chicago'ya gitmeden önce, Phil'in karısıyla yemek yedim.”

“Yaa?”

“İyi kız. Klas,” dedi Bobby.

“Demek klas, ha?” dedi Helen.

“Öyle. Dinle. Git Eddie’yle görüş bugün öğleden sonra. Zararı olmaz. Git görüş.”
Helen sigarasından bir nefes çekti. “Eddi Jackson’dan nefret ediyorum. Her seferinde bana ağır kur yapıyor.”

“Boşversene,” dedi Bobby, ayağa kalkarak. “İstediğin zaman gayet güzel buz kesiyorsun.” Helen’in üstüne eğildi. “Gitmem lazım. Ofise uğramadım daha.”

Helen ayağa kalktı, Bobby’nin polo ceketini giymesini seyretti.

“Git Eddie’yle görüş,” dedi Bobby, domuz derisi eldivenlerini giyerken. “Duydun mu?” Paltosunun önünü ilikledi. “Ararım seni sonra.”

“Yaa, yaa, ararsın beni sonra!” diye yakındı Helen, “Ne zaman? Dört Temmuzda mı?”

Bobby’yi evin kapısına kadar geçirdi, asansör gelene kadar eşikte bekledi. Sonra kapıyı kapayıp hızla odasına döndü. Telefona gidip hızlı ama doğru bir şekilde numarayı çevirdi.

“Alo?” dedi ahizeye. “Bay Stone’la görüşmek istiyordum. Ben Bayan Mason.” Kısa bir süre sonra karşı tarafın sesi duyuldu. “Phil?” dedi Helen. “Dinle. Kardeşim Bobby buradaydı az önce. Neden biliyor musun? Çünkü o senin Vassar-suratlı karın bizi anlatmış. Evet! Phil. Beni dinle. Bu iş hoşuma gitmiyor. Senin bununla ilgin var yok beni ilgilendirmez. Hoşuma gitmiyor. Bana ne. Hayır, olmaz. Verilmiş sözüm var. Bu gece de olmaz. Yarın ara. Phil, *yarın* ara dedim. Hayır. *Hayır* dedim Phil. Görüşürüz.”

Ahizeyi yerine koydu, bacak bacak üstüne attı, başparmağındaki şeytan tırnağını düşünceli düşünceli dişledi. Sonra dönüp bağırdı: “*Elsie!*”

Elsie süklüm püklüm odaya girdi.

“Bay Bobby’nin tepsisini götür.”

Elsie odadan çıkınca Helen yeniden telefonu aldı.

“Hanson?” dedi. “Benim. Biziz. Bizleriz. Seni köpek seni.”

(*The Kansas Review*, VII, Aralık 1940)

Türkçesi: Cem Akış